

הנחיתה בפלליו - בעיני טנקיסט

מאת מנור א. א. ברוקס

צפו על פני המים או היו פזורות לאורך החוף; רסיסי פגזים התעופפו מכל עבר והחלו ליפול מסביב לנחתות. שניים או שלשה פגזים פגעו בחלקה העליון של אחת הנחתות שהובילה את הטנקים. הקברניט נהרג ושני מלחים נפצעו. הנחתת המשיכה להתקדם בנתיבה ולבסוף עלתה על שונית. דופן הנחתת הורד ושלשת הטנקים שעליה נעו אל תוך הים. היתה זו שעת מבחן לצותי הטנקים; לא זו בלבד שהטנקים משכו אליהם את אש האויב — אלא שהיו גם בעומק של כ-2½ מ' בתוך המים ובמרחק של כ-400 מ' מהחוף.

החוף, שעה אחר הנחיתה

בעוזבו את הפיליפינים בראשית 1942, הצטיח גנרל מק-ארטור פי יחזור. בסוף שנת 1944 היה מוכן לקיים את הצטחתי.

במשך שנתיים — מאז נפילת הפיליפינים — התקדמו הכוחות האמריקאיים, בזירת האוקינוס השקט, מגואדלוקנאל דרך הולנדיה שבגינאה ההולנדית החדשה עד לאזור הפיליפינים. לפני הנחיתה בפיליפינים הוחלט לנטרל את הכוחות היפניים היושבים באיי קרולינה המערבית, ולא — יהו איום מסוכן באגפי הכוחות הנוחתים. לכן הוחלט לכבוש את האי פלליו, השייך לקבוצת איי פאלאו. כיבושו היה מבטיח את ניטרולם של כוחות האויב באיי קרולינה המערבית.

אורך האי כ-9 ק"מ, ורוחבו, במקום הרחב ביותר, קצת למעלה מ-2 ק"מ. היפנים החזיקו בו מאז מלחמת העולם הראשונה. ידוע היה, כי האי מבוצר היטב ומצוי בו שדה-תעופה. משימת כיבוש האי הוטלה על דיביזית הנחתים הראשונה.

ביום 15 בספטמבר 1944, לאחר הרעשה ארטילרית כבדה של הצי וריכוך רצוף של חיל-האוויר, החלו היחידות הראשונות של הדיביזיה לנוע אל החוף. שלוש נחתות, שהובילו תשעה טנקים מפלוגה א' של הגדוד הראשון, הורדו מספינת נחיתה והחלו לנוע עם יתר הכוחות אל החוף. משקרבו לחוף, התברר כי הידיעות שהופצו על-ידי מפקדת הדיביזיה היו מדויקות להפליא. האי פלליו, למרות ממדיו הקטנים, היה מבוצר היטב ואויש בהיילים יפניים שידעו כיצד ללחום.

למרות שעברו רק מספר דקות מאז נחתו שני הגלים הראשון גים, נתגלה חזיון גורא של הרס וחורבן. ברצועת ים בת כ-500 מ' מן החוף ולארכו בערו נחתות. גופות מרוטשות

במשך שתי שנות מלחמה ובארבע או חמש נחיתות רבתי בהן השתתף גדוד הטנקים הראשון, לא הוצרך הגדוד לאטום טנקים לקראת נחיתה. היה זה לו הנסיון הראשון, ואבן בוחן ליכולתו.

אנשי האחזקה עשו מלאכתם כראוי; האיטימה החזיקה מעמד. המנועים שאגו, והטנקים התנהלו בכבודות בתוך המים לעבר החוף. שלשת הטנקים עברו את הצליחה בשלום ועלו על החוף. כאן ניצבו הצותים שנית בפני מבחן קשה. האיטימה, שהיתה כה יעילה בשעת הצליחה, לא אפשרה הפעלתו של הטנק בלחימה על היבשה, והכרח היה להסירה.

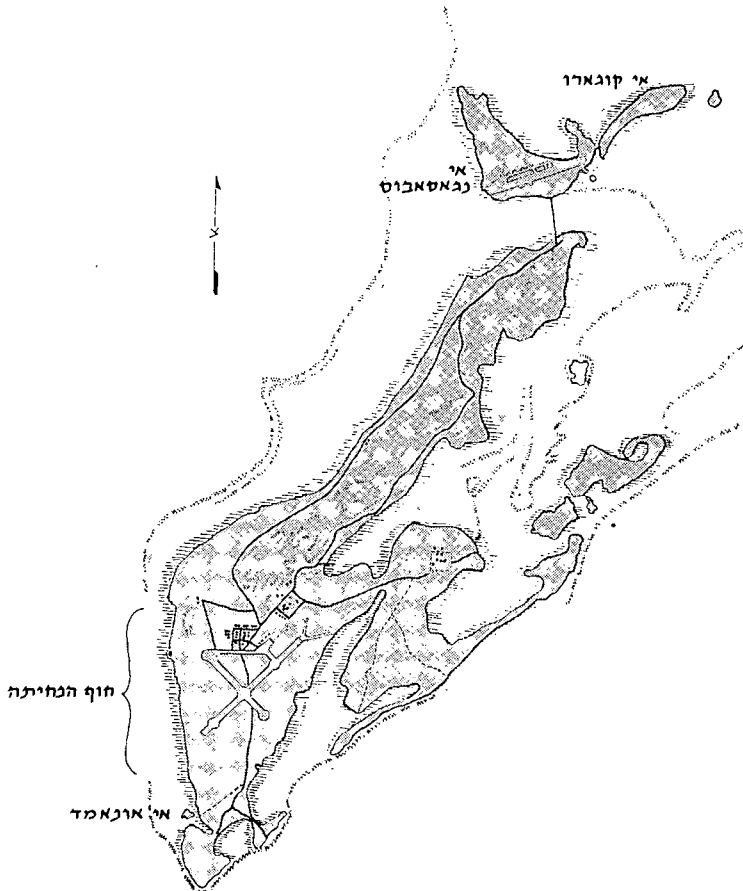
לקראת הצליחה לופף חבל חזק סביב כל הפתחים בצריחי הטנק ולועי-התותח, ומעליו—תערובת-האיטימה, שהפכה מקשה צמיגה. שני צינורות פליטה ענקיים הוצבו בחלקו האחורי של הטנק, מעל תאי-המנוע. מפקד כל טנק, התותחן והטען קשר עלו על סיפון והחלו מסירים את האיטימה מהתותח, מהמקלעים ומטבעת הצריח. בו בזמן הסירו הנהג ונהג-המשנה את המפלטים מן המנוע.

מפקד המחלקה אך סיים את העבודה בטנק שלו והחל מטפס אל הצריח, כאשר לפתע זינק חייל יפני והסתער באש-מקלע קל לעבר הטנק. הוא הצליח להרוג את מפקד המחלקה בצרור ארוך מן המקלע שלו, בטרם נורה על-ידי אחד מאנשי הצות. פעולה זו כאילו שמשה אות: חיילי אויב אחרים, אשר הניחו במתכוון לגל הנחתים הראשון לעבור על-פניהם, הסתערו על הטנקים, והיה צורך להדבירם באש תת-מקלעים ואקדחים. לא ניתן היה להפעיל את התותחים, כיון שהטנקים היו מוקפים פצועים ונחתים נעו על-ידם. לבסוף היו הטנקים מוכנים להיכנס לקרב. המחלקה החלה להתקדם. החוף הצר, שרוחבו כ-50 מ', היה חשוף, אולם בשוליו היה השטח מכוסה צמחיה סבוכה. כאשר הגיע הטנק המוביל אל קו העצים, נשמע רעש התפוצצות, אשר גבר אפילו על קול נפץ הפגזים, והשטח כוסה בעשן ואש. עם הימוג העשן נראה הטנק הרוס. הוא עלה על אחת ממאות הפצצות, אשר הוטמנו על-ידי היפנים לאורך החוף כשמרעומיהן כלפי מעלה. חלקה השמאלי של מערכת הזחלים נהרס כליל, פתח ההצלה הועף אל תוך הטנק והנהג נהרג.

אחד הנחתים קפץ משוחתו ובעזרת גליל של נייטר-טואלט סימן מעבר ב"שדה הפצצות". שני הטנקים הנותרים חצו את החוף ונכנסו לתוך הצמחיה. כאן נתקל החי"ר בהתנגדות חזקה של היפנים, שהתחפרו בשוחות ובמחפורות.

הצמחיה לא היתה כה סבוכה, כפי שהיא נראתה מהחוף. עשן, חול ורסיסים מילאו את חללי-האוויר ומנעו אפשרות תצפית דרך האשנבים. מפקדי הטנקים נאלצו לפתוח את מדפי-הצריח. בצפותם מבעד לצריח, היו מסוגלים לאכן בקלות את המטרות, אשר צוינו על-ידי הנחתים בסימנים מוסכמים. תותחי הטנקים הוכיחו את יעילותם. הטנקים, ביחד עם החי"ר, הבקיעו במהירות את קו ההגנה הראשון וחדרו אל תוך מערך האויב. לאחר התקדמות של כ-500 מ' יצאו הנחתים מתוך רצועת הצמחיה ומצאו עצמם ניצבים בשטח פתוח באחד הקצוות של שדה-התעופה. רוחבו של שדה-התעופה היה כ-800 מ', ובאותה שעה ניצב חשוף.

אש האויב מצדו השני של שדה-התעופה גברה בצורה ניכרת,

האי 9727

והנחתים החלו להתחפר. הטנקים נעו לאחור אל תוך הצמחיה ועצרו. בעזרת משקפות איכנו מפקדי הטנקים את המחפורות הרבות, מהן ניתכה אש מרגמות, מקלעים ונשק-קל. בירי פגזים נפיצים אל המחפורות הבריחו מן המחסות את שארית היפנים שלא נפגעו וחסלום באש מקלעי 0.5. אש ארטילריה ומרגמות החלה ליפול בתכיפות גוברת והולכת על עמדותיהם של הנחתים. ברובזמן התקבלה הוראה להתכונן להמשך ההתקפה. מנועי הטנקים הותנעו והצותים התכוננו לנוע. לפתע פרצו מבין השיחים, בעבר היפני של שדה התעופה, 15 טנקים, ערוכים בקו. הם עצרו בשפת השטח הפתוח, הנחיתו מכת-אש, ופתחו בהסתערות לעבר קוי הנחתים. היו אלה טנקים יפניים בינוניים, בני 15—10 טון, המושים בתותח 47 מ"מ ובמקלע קל.

כאשר החלה הסתערות היפנים, עסקו מפקדיהם של שני הטנקים הנותרים בבקרת האש לעבר המחפורות היפניות. במכת-האש הראשונה של הטנקים היפניים נפגע אחד ממפקדי הטנקים על-ידי פגז בראשו ונהרג. מובן שטנק זה יצא מכלל שימוש. מפקד הטנק הנותר החליט, כי שיטת הפעולה היעילה ביותר תהיה לקדם את פני טנקי האויב רחוק ככל האפשר מחזית כוחות-הוא; הוא קיווה, שיצליח לבלום את התקדמותם באש ובנגיחה למשך פרק-זמן, שיאפשר לחילי-הרגלים לטעון ולכוון את נשק הנ"ט שלו.

הפקודות ניתנו והטנק מדגם M-4 נע קדימה, תוך כדי יריה בתותח. התותח, המופעל בעזרת מיצב, הוכיח את יעילותו.